

LBRIS

We know
books

ELIZA ENE-CORBEANU

VIATA LA
CURTE

CĂTUȘELE ANEI

Cuprins

Cătușele Anei	5
Un gigolo de București	17
Luminița	33
Profa de franceză	39
Prost să fii, noroc să n-ai!	46
Secretul Laurei	51
Cine-i vinovatul?	57
Ucigașul ascuns	63
Doctorul oglinzilor	69
Doctorul hoțoman	75
Femeia dispărută	80
Ecstasy	90
Moștenirea blestemată	96
Vinovată fără vină	117
Judecătoarea vrăjită	134
Povestea Catiei	145
Povestea unei crime sau cum se ciopârțește un chinez	156
Soția perfectă	167
Cel mai corupt judecător din lume	173
Depanatorul de pe Facebook	179
Criminalul nebun	185
Un gigolo de un milion de euro	191
Cea mai tristă poveste	202

Credeai c-ai să scapi?	208
Dieta ucigașă	215
Falsificatorii	220
Moartea vine cu acceleratul	226
Neveste disperate	231
O gravă eroare judiciară	237
Monstrul avea ochi albaștri	250
Răzbunare de gheață	256
Două neveste	261
S-a furat mireasa?	268
Răzbunare	279
Răzbunarea sângelui	284
Întâlnire on-line	290
Dragoste și răzbunare	297
Chintă roială	302
Soț de ocazie	307
Încolțirea martorilor	313
Bărbații lovesc prea tare	318

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ELIZA ENE-CORBEANU
Viața la Curte: Cătușele Anei
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2021
Pentru prezenta ediție

2021

ISBN 978-606-006-628-6

Cătușele Anei

Îngrămădeala de camere, reporterii și microfoanele erau un avertisment clar pentru nebunia care ne aștepta. Numai Ana refuza să accepte și să înțeleagă – în seara aceea trebuia arestată.

Cătușele anticorupției trebuiau să strângă mâinile șefei Autorității Electorale Permanente, ridicată în mijlocul unei campanii electorale cu miză puternică.

Ce făcuse nu mai conta, singurul adevăr care urma să fie servit poporului era acela că anticorupția nu doarme, iar cei care defilau în cătușe erau, indubitabil, vinovați.

O bătaie în poartă, în creierii dimineții, alertase toți câinii din cartier.

– Avem un mandat de percheziție.

Asta e ultima amintire a Anei până să se trezească în spatele unor gratii lustruite de mâinile unor oameni asemenea ei.

Povestea pe care urmează să o citiți e scrisă din amintirile mele, încă proaspete și tăioase, de parcă totul s-ar fi întâmplat cu trei clipe în urmă.

Poarta deschisă larg, risipa de lumină și furnicarul de polițiști care scotoceau disciplinați fiecare gaură de gândac a casei îți dădeau un sentiment de scârbă. Nici măcar nu știau ce caută, misiunea lor era să intimideze și să sperie.

O duduie cu figura acră inventaria chiloții împăturiți într-un sertar oarecare, încercând să identifice urmele corupției în fiecare elastic și cusătură. Invidia și ciuda îi colcăiau în bregată gândindu-se, probabil,

la faptul că, în umilul ei apartament, chiloții nu aveau privilegiul de a fi așezați singuri, într-un sertar numai al lor.

– Probabil sunt foarte scumpi, a spus individa ca pentru ea, dar noi eram acolo, urmărind un teatru ieftin, cu personaje de duzină.

– Deloc, i-a răspuns Ana. Unii sunt cumpărați chiar de la H & M.

– Lăsați că știm noi...

Siguranța acestui „noi” era dezarmantă, obtuzitatea acestor minți te îndemna la gesturi necugetate.

A doua zi, publicațiile scriau cu litere îngroșate că inculpata avea chiloți de sute de mii de euro în casă.

Marea percheziție luase sfârșit, ne îndreptam spre eșafod, chiar dacă Ana nu bănuia că o aștepta piața publică, făcând cerc în jurul ghilotinei.

Avuseseră grijă să o poarte în cătușe la o oră de breaking news, înfrânându-și organic satisfacția pe care acest eveniment le-o producea.

– Unde sunt avocații mei? întreba Ana, speriată de mutrele necunoscut care păreau a ști totul despre ea.

Nu se deranja nimeni să-i răspundă unei inculpate care urma să fie arestată. Încăperea în care au vârat-o era plină de ochii anchetatorilor curioși și flămânzi:

– La televizor păreați mai frumoasă. Uite – așa se minte poporul cu televizorul!

Doamna procuror era chiar satisfăcută de propria constatare, simțindu-se mai puțin complexată de înfățișarea cu care Dumnezeu o pedepsise.

În general, femeile urâte își doresc putere pentru a nimici pe oricine ar îndrăzni să le observe slujenia – lovesc fără milă, strivind cu bucurie tot ceea ce lor li se pare frumos.

– Oh, avocații-vedetă! Ce privilegiu să vă avem la noi în casă! ne-a întâmpinat procurorul-șef.

Am vrut să-i răspund la fel de ironic, dar parcă nu-mi venea să-mi cobor cuvintele la un nivel atât de jos și de mărunț.

– Ești bine, Ana? am întrebat-o, încercând să îi prind privirea pierdută.

Văzându-se ignorat, procurorul-șef s-a ridicat în picioare, încercând să pară dur și inabordabil:

– Domnilor avocați, pentru binele dumneavoastră, ar trebui să părăsiți imediat acest birou. Sunteți în conflict de interese și n-aș vrea să aveți soarta celei pe care vreți să o apărați.

Colegul meu m-a privit, încercând să înțeleagă sensul acelor vorbe cu iz amenințător:

– Noi apreciem că nu ne aflăm în conflict de interese, i-am răspuns. Dacă vreți, puteți fi mai explicit!

– Sunteți avocații unor persoane despre care doamna urmează să fie întrebată. Poate vor fi chiar denunțuri.

Rostise aceste cuvinte cu gura plină de emfază, de parcă ar fi mâncat nori la micul dejun și îi puțea teribil să coboare printre muritorii de rând.

Dezamăgirea era reciprocă – ei speraseră să ne luăm tălpășița, noi credeam că vor fi mai amenințători de atât.

Prin geamurile dezgolite se zăreau blițuri ce încercau să spargă intimitatea audierii. Mizeria umană lăsase dăre băloase, ademenind curioșii și amatorii de senzațional.

Individa care scormonise printre chiloții Anei intrase în camera de anchetă aranjându-și cătușele spânzurate de cingătoare, sub privirea absentă a inculpatei, care încă nu știa ce o așteaptă.

Audierea a început domol, cu explicații logice și justificări absurde, care îi scoteau din minți pe cei doi procurori.

Nu aveau nevoie de adevăr, ba, mai mult, încercau să ne îndepărteze de adevăr, sufocându-ne între zidurile minciunii și ale înscenărilor bine puse la punct.

– Sunt șapte martori care declară că ați luat mită! urla procurorul. Șapte, nu unu, nu doi!

Desigur, doi ani mai târziu, aveam să aflăm că cei șapte martori erau unul singur, care primise identități protejate, fiind, pe rând, și femeie, și bărbat, pentru a ascunde complicitatea bolnăvicioasă a procurorilor cu infractorii.

Între timp, Ana avea o cruce grea în spate și o aștepta o Golgotă plină de înscenări, pe care trebuia să urce.

– De ce ai furat? De ce ai furat? Procurorul transpira ură și răutate, se vedea asta în ochii lui aburiți de putere.

– Domnule procuror, știți ce a răspuns Moromete când a fost întrebat de ce a tăiat salcâmul?

– Nu știu, domnule avocat, luminați-mă!

– Ca să se mire proștii, de-aia!

Dacă i-ar fi căzut un tavan în cap, ar fi ieșit mai puțin lovit, însă vorbele lui Moromete i-au provocat un rânjet de jivină picată în propria capcană.

– Și eu cum scriu în declarație, domnilor avocați? „Ca să se mire proștii?”

Slugile din jur și-ar fi dat viața ca să poată râde în pace, dar zâmbetele se clătinau sperate și sufocate de aroma de cătușe și pușcărie pe care acea clădire odioasă o emana.

Străină de tot ce se petrecea și convinsă că adevărul o va salva, Ana m-a întrebat cu sinceritatea unui copil:

– Acum putem pleca acasă?

Mi-am mușcat buzele ca să opresc cuvintele ce ar fi distrus-o: „În seara asta, drumul tău va fi altul”.

I-am atins mâna ce tremura rece, încercând să strivească un șervețel în care își adunase lacrimile:

– Ana, dă-mi brațările!

Pe moment, n-a înțeles semnificația vorbelor mele – câteva ore mai târziu, realiza că în pușcărie nu-ți trebuie podoabe.

Cătușele flămânde i-au cuprins încheieturile mâinilor, ochii ei puneau atâtea întrebări, dar gura îi amuțise. Stătea nemișcată ca o fotografie, așteptând să spună cineva „stop joc”.

Televizorul din încăpere anunța, obsesiv, că șefa Autorității Electorale a fost reținută.

– Doamna procuror, dați-mi voie să o aranjez puțin! E plin de presă afară, copilul ei își va vedea mama în cătușe. Puțin fond de ten, să ascundem urmele lacrimilor.

– Nici vorbă! Mi-a răspuns cu fața ei mutilată de ură și frustrare.

Mi-am întors privirea spre procurorul-șef, transformat, brusc, în băiatul cel bun:

– Mergeți la baie, aveți trei minute!

Nu știu ce-mi cășunase pe ideea că Ana trebuia să se arate lumii cu demnitate, poate și faptul că ne lega o prietenie veche și simțeam că fac parte din alaiul de călăi, iar tot ce puteam face în acel moment era să îi redau frumusețea pe care ancheta lor mizerabilă i-o ofilise.

– Ana, promite-mi că n-o să plângi! Promite-mi! Ne vedem peste câteva ore în fața judecătorului.

Despre arestarea preventivă nu am prea multe să vă povestesc – în pretoriu, au judecat-o slugărnicia și ipocrizia.

Procurorul, cu o față atinsă de distincția pe care spera să i-o ofere roba, a zâmbit neîncetat.

Verdictul fusese dat din dimineața în care i-au spart poarta ca să-i percheziționeze chiloții.

Jucam într-un film prost, cu buget redus, în care sfârșitul e dezvăluit de la început ca să nu ai așteptări inutile.

Ana își agăța privirea de chipul judecătorului pe care spera să îl convingă, dar cum poți penetra conștiința unei slugărnicii sistemice?

Arestul preventiv trebuia să bage mințile în capul martirilor care aveau neobrăzarea să se creadă nevinovați.

Am urmărit-o plecând în cătușe, dar, de data aceasta, pierdută și dezorientată. Simțeam că o pierd, simțeam că o vor domina și învinge.

– Te duc acasă? l-a întrebat procurorul pe judecătorul care dăduse sentința de arestare.

Misiunea lui se încheiase, momentan nu mai servea intereselor oculte ale luptătorilor anticorupție.

Ana era în ghearele lor, ca un cobai imaculat ce acceptă necondiționat orice experiment.

Câteva zile s-au scurs fără vreun eveniment notabil. Apărarea aduna armele, conștientă că lupta ce va urma avea să fie lungă, ca o boală grea ce nu mai vrea să plece.

Era ziua de Moș Nicolae când am cerut o audiență la doamna procuror. M-a întâmpinat în pragul ușii, debordând de zâmbete.

– Am venit să depun cererea de probe, i-am spus sec.

Vă mărturisesc că voioșia ei mă alarmase și un soi de presimțire sumbră se cuibărea încet, încet.

– Doamnă avocat, vă anunț, cu părere de rău, că în această dimineață Ana ne-a informat telefonic că a renunțat la serviciile dumneavoastră.

– Aș dori să văd acea notă telefonică, i-am răspuns rapid, ca și cum vorbele ei nu m-ar fi lovit ca un trăsnet.

Mi-a arătat un registru în care era consemnată, neconvingător, o notă telefonică.

– Și acum ce aveți de gând să faceți? m-a iscodit cu satisfacție.

– Mă întorc la București.

Cu viteza luminii, am gonit spre centrul de detenție din Târgoviște. Voiam o confirmare, nu era Ana pe care eu o știam, ceva îi făcuseră.

Polițiștii de la intrare mă așteptau, semn că procurorul nu crezuse că mă voi întoarce la București.

– Ne pare rău, dar inculpata nu dorește să vă primească. În acest moment, își pregătește apărarea cu un alt avocat.

Avocatul diavolului pusese stăpânire pe Ana mea, obligând-o să recunoască adevărul procurorilor. Avocatul diavolului, plătit de chiar diavolul în persoană – denunțatoarea Anei.

Vi se pare surprinzător ca un dușman care te acuză în fața procurorilor de lucruri neadevărate să îți plătească și avocatul?

Lor nu li s-a părut nimic ieșit din comun.

– Mi-a fost milă de ea, declara denunțatoarea cu nerușinare. Și atunci i-am trimis un avocat care să o determine să recunoască adevărul lor.

Peste câteva luni, când aveam să ne regăsim pentru a începe lupta adevărată, i-am spus cu tristețe:

– Ana, tu erai în stare să recunoști și o crimă dacă ți-ar fi cerut asta!

– Pentru copilul meu aș fi făcut orice, mi-a mărturisit, și nu am putut să o condamn.

*

Totul ieșise așa cum doreau ei – Ana era arestată, iar avocații incomozi fuseseră scoși din jocul în care nu existau reguli, ci doar ordine care se executau întocmai. O armată de muți programați să nu aibă păreri sau zvâcniri de demnitate învățau să sâng rotețele

unui sistem corupt până la absurd. Un absurd atât de dramatic, încât cei slabi își acopereau ochii cu mâini paralizate și își îndesau în urechi șomoldoace de cârpe îmbibate în iluzia că democrația veghea pârîntește la ocrotirea unor drepturi, accidental ajunse într-o constituție pe care nimeni nu mai dădea nici doi bani.

Partea a doua a poveștii am reconstituit-o din bucăți, frânturi de amintiri și cioburi de memorie pe care Ana le-a ascuns, cum s-a priceput ea mai bine, printre sertarele hăde ale vieții ei din arest.

I le-am smuls cu greu, pentru că mintea noastră se pricepe al naibii de bine să-și ascundă monștrii care ne tulbură, iar Ana se transformase într-un zid greu de doborât.

M-am întrebat deseori ce-o fi fost în sufletul ei când procurorii au anunțat-o triumfalist că fusese abandonată de avocații pe care îi considerase prieteni, tocmai în momentele în care avea cea mai mare nevoie de ajutor.

Avocații vin și pleacă, dar prietenii nu au nici onorarii și nici contracte de executat, iar Anei îi vărsaseră în urechi un venin mincinos pe care a fost nevoită să îl creadă. De unde să știe ea că paznicul arestului nu mă lăsase să o văd, cum să cunoască ea că procurorul ordonase ferm să nu fim lăsați în sediul arestului?

– Avocații te-au părăsit. Acum trebuie să faci doar ce îți spunem noi, dacă vrei să-ți mai vezi băiatul. Vei primi un alt avocat, care te va învăța cum trebuie să te porți.

Absurd să crezi că în acele momente rațiunea a avertizat-o că i se întindea o capcană. Simțul matern îi acoperise și ultimele fărâme de împotrivire, pentru că mesajele pe care ei i le transmiteau aveau menirea de a destabiliza și cea mai tare stâncă:

– Băiatul tău a încercat să se sinucidă, cât ai de gând să mai faci pe viteaza? Trebuie să recunoști totul dacă vrei să mai ai la cine să te întorci.

– Dar sunt numai minciuni, suspina Ana, în timp ce cătușele îi strângeau mâinile amintindu-i trista realitate pe care o trăia. Mă obligați să recunosc ceea ce nu am făcut!

– Încă nu ești pregătită să mergi acasă. Cu atitudinea asta o să înfunzi pușcăria, cucoană! scrâșnea procurorul printre dinți.

Ana plângea, cerând îndurare, ca un condamnat care imploră mila călăului privindu-l cum își ascute securea.

– Ia uită-te pe geam, să vezi cine te așteaptă! Poate așa reușim să te convingem că nu ești pe drumul cel bun.

Într-un ger cumplit, cu capul descoperit și nasul înfundat de plâns, băiatul Anei aștepta de ore bune să își îmbrățișeze mama. Îl luaseră pe sus în creierii dimineții, așezându-l, strategic, în dreptul ferestrei din camera de anchetă, ca un ultim instrument de tortură, în cazul în care inculpata s-ar fi încăpățânat să nu cedeze.

– Dacă te mai codești mult, îl trimitem acasă! Stă acolo de vreo cinci ore, parcă te laudai că pentru el ești dispusă să faci orice.

Vorbele procurorului îi sfredeleau inima. În acele momente de teribilă cumpănă, ar fi avut nevoie de un sfat prietenesc și de o privire blândă, care să o asigure că recunoașterea unor minciuni era singurul drum spre libertate. Dar în jurul ei se roteau doar ochi acuzatori și străini, care se încruntau și o împungeau să recunoască mai degrabă.

– Aș vrea să mă consult cu avocatul pe care mi l-ați adus, a îndrăznit să le ceară. Nici nu am reținut cum vă numiți, domnule avocat!

– Nu este nevoie să îi știi numele, a întrerupt-o procurorul. E unica ta salvare și ai face bine să îl ascuți.

– Dar nu am bani să îl plătesc, insista Ana. Este cumva avocat din oficiu?

Jignit teribil de ultima întrebare, avocatul a sărit ca ars, apărându-și reputația:

– Doamnă, provin dintr-o renumită familie de juriști, cum vă puteți imagina că aș face vreodată oficii? N-aveți grijă, sunt foarte bine plătit ca să vă apăr!

– Plătit de către cine?

– De prietena dumneavoastră, doamna Șoimescu. I s-a făcut milă când a văzut că avocații v-au abandonat și m-a rugat să preiau cazul.

– Dar doamna Șoimescu este cea care m-a denunțat, din cauza ei mă aflu aici! Domnule procuror, femeia care m-a acuzat pe nedrept are voie să îmi plătească avocatul?

– Deja abuzezi de bunăvoința și răbdarea noastră cu atâtea întrebări. Duceți-o înapoi în arest! Să nu primească nici vizite și nici pachet!

Procurorul le-a făcut un gest sugestiv polițiștilor care zdrăngăneau cătușele, după care a părăsit iritat camera de anchetă. În locul lui a intrat chiar doamna Șoimescu, denunțătoarea generoasă cu vagi accente de prefăcută umanitate.

– Ana, ai un copil de crescut, nu te juca cu procurorii! Trebuie să recunoști totul, domnul avocat o să-ți explice mai multe. O să primești o pedeapsă cu suspendare și scapi, crezi că eu mai eram liberă azi dacă nu ascultam de procurori?

– Hai să le spunem adevărul, eu nu am luat niciodată bani, sunt nevinovată!

– Ești proastă Ana, nu nevinovată! Chiar nu pricepi că este ultimul lucru pe care trebuie să îl spui? Cui crezi că îi pasă despre nevinovăția ta? Cui?

Doamna Șoimescu intrase în rolul procurorului, conducând ancheta și afișând o siguranță care ar fi convins orice acuzat: „Aici, eu fac jocurile“.

Ana dădea semne că va ceda. Ochii ei priveau spre fereastra care se întunecase, căutându-și băiatul de care o împiedicau să se apropie. Avocatul i-a ghicit gândurile și, atingându-i umerii părintește, i-a șoptit:

– O să fie bine dacă recunoști! De Crăciun ești acasă cu ai tăi.

Peste doi ani de la această întâmplare, aveau să urmărim imaginile pe care judecătorul reușise să le obțină cu momentul recunoașterii. O Ană transfigurată de teamă, cu ochii umflați de plâns și cu glasul stins, citea de pe un carnetel declarația pe care avocatul lor i-o pregătise.

– Am pornit camera video, o avertizase procurorul, poți începe. Să nu te mai văd plângând că zbori imediat la arest și să nu mă obligi să opresc înregistrarea că nu suntem pe platourile de filmare! Încearcă să pari credibilă!

– Așteptați o clipă, nu înțeleg scrisul domnului avocat, nu știu ce trebuie să spun.

– La dracu' cu proasta asta! urla procurorul. Tocmai te-am avertizat să nu mă faci să opresc înregistrarea. Începem din nou.

– Recunosc faptele așa cum au fost reținute de către Parchet.

Imaginile în care Ana era obligată să accepte minciunile și acuzațiile lor mă vor bântui multă vreme, ca acei monștri de care vă povesteam că stau pitulați în straturile prăfuite ale memoriei.

Nici nu aveam nevoie de sunet. Portretul resemnării era atât de bine creionat în fiecare cută a feței Anei, încât îi simțeam zbaterile și teama, lacrimile îmbibate în mânecile bluzei în care stătea îmbrăcată de când o arestaseră, privirea care sfredelea pereții în căutarea băiatului pentru care era dispusă să facă totul.

De fiecare dată când rostea cuvintele „recunosc faptele“ se oprea, semn că lupta dinăuntru ei era una aprigă, dar avocatul o îmbrâncea cu vorbe tăioase, făcând-o să repete după el minciuni grotesc încadrate juridic. Îi promitea libertatea la care orice arestat visează, aburindu-i mintea cu articole de lege și sancțiuni.

Procurorii erau atât de convingși că niciun judecător nu va îndrăzni vreodată să ceară acele înregistrări, încât nu s-au mai ostenit să le șteargă la montaj. În definitiv, o recunoaștere e o recunoaștere, de ce și-ar mai bate cineva capul să o pună la îndoială?

Toată lumea respira ușurată – denunțatoarea scăpa de propriile probleme penale, avocatul încasase un onorariu frumușel, iar Parchetul bifase încă un demnitar căzut pe eșafodul anticorupției.

– Sunt liberă să plec acum? a întrebat Ana cu o naivitate care a stârnit râsul.

– De unde să știu eu? i-a răspuns procurorul. Judecătorul este cel care hotărăște.

– Dar mi-ați promis că....

– Ți-am promis eu ceva? Nu ți-am promis nimic.

– Am recunoscut tot ce mi-ați cerut.

– Toți infractorii fac asta când se știu vinovați, ca să beneficieze de reducerea de pedeapsă. Duceți-o în arest! a poruncit procurorul.

Ana s-a reîntors în celulă, așteptând să fie chemată în fața unui judecător pe care să îl înduplece.

– Dacă ți-ai recunoscut faptele, ar trebui să primești un arest la domiciliu, o îmbărbătau colegele de detenție.

– Javrele alea te-au păcălit, Ana, nu trebuia să cedezi! La fel mi-au făcut și mie, i-a spulberat speranța o doamnă arestată pentru infracțiuni economice. Nu trebuia să recunoști nimic.

Femeia avusese dreptate – procurorii i-au transmis judecătorului că mai aveau nevoie de Ana pentru încă treizeci de zile.

A primit vestea după o noapte în care visase că era înconjurată de șerpi care o sufocau, susurându-i vorbe de neînțeles.

– Nu pleci acasă! a anunțat-o un gardian. Dar am și o veste bună – ți-a venit băiatul.

O oră mai târziu se strângeau în brațe, fără să-și spună nimic. Cuvintele ar fi știrbit încărcătura aceluia moment prea mult așteptat.

– Ești bine, mamă?

Pentru întrebarea asta ar fi făcut orice, toate minciunile pe care le recunoscuse nu mai cântăreau nimic, sufletul ei de mamă era împăcat și liniștit.

Am întrebat-o mai târziu dacă își mai amintește prima vizită, dacă mai știe ce au vorbit, ce și-au spus, dar n-a fost chip s-o fac să-mi povestească. Era fericită, asta e singura certitudine.

Câteva zile mai târziu se afla din nou înconjurată de procurori, denunțatori și avocați trădători.

– Ce mai vreți de la mine? M-ați mințit că merg acasă dacă recunosc.

– Credeai să scapi atât de ușor? Nu, drăguțo, misiunea ta nu s-a încheiat, mai avem multă treabă!

– Nu înțeleg.

– Ana, îți voi explica eu, a intervenit doamna Șoimescu. Eu am făcut mai multe denunțuri, iar unul dintre ele se referă la Bebe Coman, prietenul tău.

– Și ce treabă am eu cu denunțurile tale?

– Păi, ai o mare treabă, pentru că am declarat că i-am dat mită prin intermediul tău.

– Poftim? De unde tot scoți minciunile astea? Nu pot să acuz un om nevinovat.